

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεφόμεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

ΧΩλα καὶ ἐντακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηοσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀτ' εὐθείας προδεδμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κτ' ὡ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα διωκόμενα—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός ἐθιμοῦ σου τοιαυτῇ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀτ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ τρίτην,
κάθε Πάπας εἰρήνην κηρύττει.

Τετρακόσα καὶ πέντε καὶ χῶλα,
ὀγδοήντα λεπτὰ τὰ σταφύλια.

**Τοῦ Κινήματος ἡμέρα
καὶ ἀλαλάζουν πέρα πέρα.**

Χαῖρε χαῖρε, δοξασμένη,
ποῦ μᾶς λάφρως τὰ στήθεα...
ποῖός τὴν εἰπ' εὐλογημένη
καὶ δὲν εἴπῃ τὴν ἀλήθεια;

Τούτῃ σάρωσε Χαφιέδων πολυνώμιμα φουστάτα,
καὶ ἔρριξε τὰ Δεσποτάτα,
καὶ ἔστειλε σὲ κλίματ' ἄλλα γὰρ ν' ἀλλάξουν τὸν ἀέρα
κάποιους, ποῦχαν τὸ καλπὰ καὶ τὸ φέσι γὰρ παντῆρα.

Κόσμος τὴν χειροκροτεῖ
καὶ γὰρ κράνη βάθει χυτῶν
σὲ Κισσώτους μακαρίους.

Καὶ ἀναθέματα πατεῖ,
ποῦχαν στήσει κάποιαις μίτρας
γι' ἀδελφοὺς ὁμομητέλους.

Τούτῃ μὲν νέα βλάστησις τῆς γῆς τῆς μαραμμένης,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ δάφνυα μῆς κόρης λυπημένης,
ὅπου σὲ δάφνης ζηλευτῆς ἐστάλαξαν κλωνάριον,
ἐβγάμνε σὰν καὶ ἄλλοτε πανόρηα παλληκάρια,
ποῦ καὶ ἂν τὴν δάφνη δὲν ζητοῦν, μὲ στεφανώτρα μὴ
χωρὶς κανεῖς νὰ τῆς τὰ πῆ, τὰ δαφνοστεφανόνει. [νη,

Ἡμέρα Πανελληνική,
ποῦ Βαρωνέτοι μερικὸι
τοὺς μαχητὰς τοῦ Γένους
τοὺς εἶπαν πωλημένους;

κι' ηκούσθη τότε μιὰ φωνή νὰ λέη: κρίμα κρίμα!...
τὴν ὁμορφιὰ τὴν ψυχικὴ νὰ τὴν μετροῦν μὲ χοῦμα.

Ξερρίζωσε σάπιας,
πούβγαζε τὸ κεφάλι
μετεωροφενάκων.

Κι' ἔδιωξε βαρβατίλαις,
ποῦ φάνηκαν καὶ πάλι
σὰν ἱσκιοὶ βρυκολάκων.

Τούτῃ ντροπαῖς ἐσχέπασε, τούτῃ ντροπαῖς ξεπλύνει,
Ραγιαδες ξαναφάνασαν: ὥς πότε παλληκάρια;
καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς ἀνοιξαν τὰ μάτια τῶν κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ μερικαῖς κωλοφωτιαῖς τῆς εἶχαν γιὰ φανάρια.

Τούτῃ γιορτάζει σήμερα τὸ Γένος χαρωπὸ,
κι' εἶδε καὶ πάλιν ἡ Τουρκιά, κι' ἐκεῖν' ἡ φιλενάδα,
ὅπου καλὰ τὴν ἔβρετε χωρὶς νὰ σὺς τὴν πῶ,
πῶς δσαις δάφναις κόψαμε δὲν εἶναι γιὰ στιφάδα.

Ἡμέρα Πανελληνιῇ,
ποῦ σκόρπισε κι' ἔδω κι' ἐκεῖ
τοῦ Θρόνου τὰ τσιμπούρια.

Κι' ἐκλαϊδίσανε πουλιὰ
πῶς τὴν Ἑλλάδα τὴν παλῆν
τὴν ἔκανε καινούρια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας γέτος σκέτος.

Φ. — Αὐτοὺς τοὺς στίχους, Περικλῆ, ποῦ βλέπεις ἀνω-
τοὺς εἶπα μ' ἔντονον φωνὴν [τέρω,
στῶν Ὀλυμπίων τὴν Σκηνὴν,
καὶ μοῦπαν: γερὰ σου γέρο.

Ἐπέτειος μεγάλη, τί κίνημα κι' ἐκεῖνοι!..
ἔγινε πρώτης φέστα,
καὶ τώρα πιά σ' ἀφίνω
νὰ πῆς εὐὸ τὰ ρέστα.

Π. — Τί νὰ πῶ, βρε Φασουλῆ,
ποῦ κουράστηρε πολὺ
κι' ἡ σοφὴ μου κεφαλὴ.